

»Da saae han virkelig daarlig ud. Det syntes ogsaa Povl. Og han havde noget saa alvorligt og stilfærdigt ved sig, som om han selv vidste, at han ikke kunde leve længe.«

Pigen kom i dette Øjeblik ind med Teen, som endelig var bleven færdig. Men Meta bad indstændigt om Lov til at gaa nu, og Jytte holdt ikke længer paa hende.

»Skal du ikke selv have Tøjet paa?« spurgte Meta.
»Du var jo paa Vej ud.«

»Aa nej, jeg bliver hjemme nu. Det blæser saa koldt. Og jeg kommer jo lige fra Neapel!« —

Da Veninden var gaaet, stod Jytte længe henne i Karnappen og saae i Tanker over paa Grønningens Træer. Hun var kommen til at tænke paa en Bemærkning i et af de Breve, hendes Mor havde sendt hende under Rejsen. I en Efterskrift havde der staaet de mystiske Ord, at »det desværre synes at skulle tage en alvorlig Vending med Torben Dihmer«. Da hun vidste, at hendes Giftermaal stadig var Moderen en Sorg, havde hun ikke kunnet faa sig til at bede om nærmere Oplysning. Men Forklaringen var altsaa den, at han igen var bleven syg. Asmus' Vidunderpiller havde altsaa i Længden ikke kunnet hjælpe ham. Hvor det dog gjorde hende ondt for den stakkels forfulgte Mand! . . .

Da Karsten kom hjem, sad hun igen i en af de